

[Finansministeren.]

fra finansudvalg eller lønningsråd. Bortset herfra er der især tale om overskridelser, der skyldes højere priser og overenskomstmæssige lønforhøjelser for ikke-tjenestemænd. Disse sidste overskridelser minder jo en del om de almindelige reguleringer, jeg nævnte først, men der foreligger ikke så stærke bindinger af administrationen i gældende love og bestemmelser, hvorfor det er anset for påkrævet, at folketinget får forelagt overskridelsen ved forslaget om tillægsbevillingslov.

Det siger sig selv, at det ikke er muligt at trække nogen helt skarp grænse for, hvilke overskridelser af finanslovbevillingerne der er uundgåelige eller påtrængende nødvendige. Efter de bestræbelser, der er gjort for at gøre finansloven for 1963-64 så realistisk som muligt, besluttede regeringen i efteråret, at der på forslaget til tillægsbevillingslov kun kunne søges tillægsbevilling, når virkelig ekstraordinære forhold gjorde det nødvendigt, dog bortset fra overskridelser, der skyldtes prisstigninger og overenskomstmæssige lønstigninger eller overskridelser, som allerede var tiltrådt af finansudvalget eller lønningsrådet. Som jeg påpegede ved fremsættelsen af det foreliggende forslag, tager det imidlertid nogen tid, før en ny bevillingspraksis vinder indpas; det er jo et meget stort antal institutioner og underinstitutioner, der fremsender bidrag til tillægsbevillingsforslaget. Det har vist sig, at der på en række konti har været overskridelser, som gik ud over de snævre grænser, der var sat for optagelse på forslaget. Det er alene for disse afvigelser fra finanslovens bevillinger, der i år er fulgt en ny praksis, og denne skærpede praksis er den naturlige konsekvens af de skærpede retningslinjer, der i årets løb er givet styrelserne om, at de givne bevillingsrammer skal overholdes.

I langt de fleste tilfælde drejer det sig om overskridelser, man efter tidligere års praksis ville have søgt tillægsbevilling til. Når regeringen har besluttet ikke at gøre dette i år, så der nu må aflægges regnskabsmæssig forklaring på overskridelsen, skyldes det navnlig, at man har ønsket at understrege, at det er meget vigtigt, at der allerede på finansloven budgetteres omhyggeligt og realistisk. Det vil heraf fremgå, at den

ændrede praksis i år ikke er udtryk for en tilsidesættelse af folketinget som bevilgende myndighed; man må snarere sige tværtom, idet hensigten er at gennemtvunge den ordning ved budgetteringen, at man i alle tilfælde holder sig til finanslovbevillingerne, hvor det ikke er absolut uundgåelige og påtrængende ting, det drejer sig om. Det er altså et led i bestræbelserne for på længere sigt at sikre overholdelsen af de af folketinget og finansudvalget tiltrådte bevillinger. Jeg vil også derfor gerne føje til, at der er ikke her for mig tale om at indlede en ny praksis, sådan som det ærede medlem var inde på; det, der for mig er tale om, er et overgangsfænomen, en fremgangsmåde, man har anvendt for, om jeg så må sige, at gennemtvunge den bedre budgettering i styrelserne.

De overskridelser, der er tale om, er i øvrigt hver for sig af relativt beskeden størrelse, og selv taget under ét drejer det sig om et beløb, der er meget lille sammenholdt med det totale statsbudget. Det er altså ikke den ændrede bevillingspraksis på dette område, der er årsag til, at man ikke kan danne sig noget skøn over den statsfinansielle stilling på grundlag af tillægsbevillingsloven; det er de andre forhold, som jeg tidligere har omtalt.

Et af de vigtigste mål, finansministeriet har haft for øje under arbejdet med at finde frem til et forbedret budgetterings- og bevillingssystem, har været at reducere behovet for tillægsbevillinger. Det første middel til at nå dette mål er, at budgetteringen på finansloven bliver den bedst mulige. Det er min opfattelse, at der allerede med finansloven for 1963-64 blev nået så gode resultater, at det var rimeligt allerede i år at indlede en mere restriktiv praksis med hensyn til tillægsbevillinger.

Det siger sig selv, at man ikke helt kan undgå afvigelser fra finanslovbevillingerne selv med den mest omhyggelige budgettering. Det skulle imidlertid blive muligt at reducere antallet af sådanne afvigelser yderligere ved at gå over til et system med rammebevillinger, en tanke, som har været drøftet ved flere lejligheder gennem det sidste år, bl. a. også under samråd, jeg har haft med finansudvalget. Der har været arbejdet med den tanke i længere tid i finansministeriet, og jeg har netop fremsendt